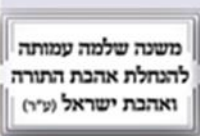

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה
העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)
מס' עמותה: 580553329

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק אדמו"ר משטפוט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא. הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת
הרה"ק רבינו עובדיה מברטנורא זצ"ל
הרה"ק רבי ישראל מויזניץ ב"ר ברוך זצ"ל
הרה"ק רבי חיים אלעזר ב"ר צבי הירש ממונקאטש זצ"ל

משנה ג'

רבינו עובדיה מברטנורא

הבא על שפחה חרופה ביאות הרבה. דכתיב (ויקרא י"ט)
"וכפר עליו הכהן באיל האשם וגו' על חטאתו אשר
חטא", והוה מצוי למכתב "על חטאתו" ולשתוק, מאי
"אשר חטא", לרבות חטאים הרבה. והני מילי כשבא
ביאות הרבה על שפחה אחת, אבל בא על שפחות הרבה,
ואפילו בהעלם אחד, חייב על כל שפחה ושפחה, דכתיב
"והיא שפחה", לחייב על כל שפחה ושפחה.
ונזיר שנטמא טומאות הרבה. כשנטמא בתוך שבעת ימי
טומאתו לא צריכא למימר דאינו מביא אלא קרבן אחד,
דטומאה אריכתא היא, כי צריכא לנטמא ביום השביעי
שהוא יום תגלחתו. וסבר האי תנא דקרא דכתיב (במדבר
ו') "וקדש את ראשו ביום ההוא", ביום שביעי שהוא יום
תגלחתו קאמר, שניירות טהרה חלה עליו באותו יום,
והשתא סלקא דעתך אמינא כי נטמא תרי זמיני בשביעי
הוה לזו טומאות הרבה, דהא התחילה נזירות דטהרה,
ולחייב שתי קרבנות, קמשמע לן דלענין קרבן לא מחייב
אלא חד, דלא אתא זה לשעה הראויה לקרבן, דאע"ג
דנזירות טהרה אתחלה לה מיום השביעי, שעה הראויה
לקרבן אינה אלא מיום השמיני.
המקנא לאשתו ע"י אנשים הרבה. דכתיב (שם ה') "זאת
תורת הקנאות" - תורה אחת לקנאות הרבה.
ומצורע שנתנגע נגעים הרבה. כגון שנתנגע ונתרפא
נתנגע ונתרפא פעמים הרבה, אינו מביא אלא קרבן אחד
על כולם, דכתיב (ויקרא י"ד) "זאת תהיה תורת המצורע",
תורה אחת למצורע פעמים הרבה.
הביא צפורים ונתנגע. בגמרא מפרש דהכי קתני, לא עלו
צפורים להקבע בעניות ובעשירות. שאם היה עני בשעת
והבאתו צפורים והעשיר קודם שיביא חטאתו, צריך
להביא קרבן עשיר. ואם היה עשיר והעני, מביא קרבן
דלות עד שיביא חטאתו. דבתי חטאת אולתין בין בעניות
בין בעשירות, דכתיב (שם) "אשר לא תשיג ידו בטהרתו",
כשלא תשיג ידו בשעת טהרתו, יביא בדלות ואף על פי
שהעשיר אחר כן, והאי טהרתו היינו חטאת שהוא
כפרתו.
עד שיביא אשמו. דבטהרתו, אשמו משמע, שנותן מדרמו
על בהונותיו ומכשירו לאכול בקדשים. ואין הלכה כרבי
יהודה.

חֲמִשָּׁה מִבְּיַאֵין קֶרְבָן אֶחָד עַל עֲבֵרוֹת הַרְבֵּה כלומר שאף אם עשו את אותה
עבירה הרבה פעמים, הם חייבים להביא רק קרבן אחד, **וְחֲמִשָּׁה מִבְּיַאֵים קֶרְבָן**
עוֹלָה וְיִזְרֵד* בקרבן עולה ויורד העשיר מביא קרבנו מן הצאן, והעני מביא שתי
תורים או שני בני יונה, ומי שאין לו יכולת כלכלית להביא אפילו קרבן מן העוף, יכול
להביא מנחה עשירית האיפה סולת לחטאת. **אֵלוּ מִבְּיַאֵין קֶרְבָן אֶחָד עַל עֲבֵרוֹת**
הַרְבֵּה: הַבָּא עַל הַשְּׁפָחָה שפחה חרופה **בִּיאוֹת הַרְבֵּה** שנאמר בה "וכפר עליו
הכהן באיל האשם לפני ה' על חטאתו אשר חטא", והרי המילים 'אשר חטא' לכאורה הם
מיותרות, ומכאן דרשו לרבות חטאים הרבה. היינו שאף אם בא על אותה שפחה כמה
פעמים, בכל זאת מביא קרבן אשם אחד, ברם אם בא על כמה שפחות, צריך להביא קרבן
על כל שפחה שבה עליה, **וְנִזְיֵר שְׁנַטְמָא טְמָאוֹת הַרְבֵּה** בגמרא מבואר, שאם
נטמא בתוך שבעת ימי טומאתו**, אין צורך לומר שצריך להביא קרבן אחד אפילו על
טומאות הרבה, שכן דבר זה הוא ברור מאליהו, ולכן מה שהמשנה באה ללמד הוא: שאף
אם נטמא ביום השביעי לטהרתו, שהוא גם יום תגלחתו (שבו מגלח שערו), חייב להביא
רק קרבן אחד, אף אם נטמא ביום השביעי, הואיל ובשעה שנטמא לא היתה זו שעה
שראויה לקרבן (שכן המצורע מקריב רק ביום השמיני), ברם אם נטמא טומאות הרבה
ביום השמיני שבו מביא המצורע את קרבנותיו, חייב להביא קרבן על כל טומאה
וטומאה, כל זמן שלא הביא קרבנותיו. **וְהַמְקַנָּא לְאִשְׁתּוֹ עַל יְדֵי אֲנָשִׁים**
הַרְבֵּה מקנא לאשתו - זהו חלק מתהליך הסוטה, שבתחילה בעלה מקנא לה היינו
מתרה בה 'שלא תסתרי עם איש פלוני', וכאן אנו למדים שאם קינא לה (התרה בה) שלא
תסתתר עם כמה בני אדם, ובסוף האשה כן נסתרה עם אותם אנשים, על הבעל להביא
מנחת שעורים אחת בשביל כולם, כשהוא משקה אותה את המים המאורים, כמו שנאמר
בפרשת סוטה "זאת תורת הקנאות", תורה אחת לקינויין הרבה (להתראות רבות)
וּמְצָרַע שְׁנַתְּנַגַּע נְגָעִים הַרְבֵּה כגון שנתנגע ונתרפא, נתנגע ונתרפא פעמים רבות,
בכל זאת צריך להביא קרבן מצורע אחד בשביל כולם, כמו שנאמר "זאת תהיה תורת
המצורע", ולמדו בגמרא: 'תורה אחת למצורע פעמים הרבה'. **הַבֵּיא צְפָרְיֵו וְנִתְּנַגַּע**
במצורע שנרפא מצרעתו נכתב "וצוה הכהן ולקח למטהר שתי ציפורים חיות טהורות...
ושחט את הציפור האחת אל כלי חרש על מים חיים... והזה על המטהר מן הצרעת שבע
פעמים וטהרו, ושלח את הציפור החיה על פני השדה" ובאה המשנה ללמד שאם לאחר
שנתרפא המצורע, הוא הביא את שתי הציפורים לטהרתו, וחזר ונתנגע בשנית - **לֹא**
עָלוּ לוֹ לטהרת הנגע הראשון, כלומר שאין אנו אומרים שהואיל ונתנגע לאחר שהביא
את הציפורים, הרי זה נגע חדש וצריך להביא קרבן נוסף, אלא אנו מחשיבים את שתי
הנגעים כצרעת אחת, ולכן מביא קרבן אחד על שניהם, **עַד שְׁיָבִיא אֶת חֲטָאתוֹ**
ברם אם נתנגע לאחר שהביא את קרבן החטאת שלו, צריך להביא קרבן נוסף על הנגע
השני***. **רַבִּי יְהוּדָה** חולק על תנא קמא ו... **אוֹמֵר: עַד שְׁיָבִיא אֶת אֲשָׁמוֹ**

לעילוי נשמת
מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לווצאפ ולהנצחות
ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com
או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

שרק אם נתנגע לאחר שהביא את קרבן האשם צריך להביא קרבן נוסף עבור הנגע השני, אך אם נתנגע לפני שהביא קרבן אשם מביא קרבן אחד עבור שני הנגעים, ובגמרא מבואר טעמו של רבי יהודה, שהיות ודעת רבי יהודה היא 'שטהרתו' של המצורע היא בקרבן האשם, לפי שנותן מדם האשם על בהונותיו וזה מכשיר אותו לאכול קדשים (קרבנות).

*קרבן עולה ויורד נקרא בשם זה שכן לעשיר שחטא קרבן זה עולה ביוקר שכן צריך להביא קרבנו מן הצאן אך לעני שחטא מחיר הקרבן יורד שכן יכול להביא קרבנו מן העוף ומי שגם קרבן עוף אין ידו משגת יכול להביא מנחה עשירית האיפה

**שכן המדובר שנטמא למת וטומאת מת הרי היא שבעה ימים

***ומשנתנו היא כדעת רבי יוסי בר יהודה שסובר שבאותו יום כבר חלה עליו הנזירות החדשה כשהוא טהור, כמו שנאמר "וקדש את ראשו ביום ההוא" שמכאן למד רבי יוסי בר יהודה ש'ביום ההוא' הכוונה ליום תגלחתו**, בניגוד לדעת רבי יהודה הנשיא שסובר שביום ההוא הכוונה ליום שבו מביא המצורע את קרבנותיו, והיינו יכולים לחשוב שהיות והוא מתחיל ביום זה את נזירותו מחדש יהיה חייב להביא גם קרבן נוסף אף על מה שנטמא ביום השביעי, לכן באה המשנה ומלמדת שאינו חייב על כל הטומאות אלא קרבן אחד.

****בגמרא מבואר שפיסקה זו באה ללמד שלא עלו לו הציפורים לקבוע בעשירות ובעניות, כלומר שבמצורע: אם הוא אדם עשיר, צריך להביא שני כבשים, אחד עולה ואחד אשם ועוד כבשה לחטאת, ואם הוא אדם עני ואין לו כסף להביא שלושה כבשים, מביא שתי תורים, או שני בני יונה, אחד לעולה ואחד לחטאת וכבש לאשם. ובאה המשנה ללמד שאם היה המצורע (שבא להיטהר) עני בשעת הבאת הציפורים ונעשה עשיר קודם שהביא את קרבן החטאת, צריך להביא את קרבנותיו כמו שמביא אדם עשיר, ואם היה עשיר בשעת הבאת הציפורים ונעשה עני לפני שהביא את קרבן החטאת, מביא את קרבנותיו כמו אדם עני, וזהו מה שנאמר 'עד שיביא חטאתו' דהיינו שהכל הולך אחר מעמדו הכלכלי בשעת הבאת החטאת, שנאמר "זאת תורת אשר בו נגע צרעת אשר לא תשיג ידו בטהרתו" דהיינו כשלא תשיג ידו בשעת טהרתו יביא קרבן עני, 'וטהרתו' היינו קרבן חטאתו, שהיא כפרתו.

משנה ד'

הָאִשָּׁה שְׂיִלְדָה וְלָדוֹת הָרַפָּה: כגון אם הפילה נקבה בתוך שמונים יום של **וְחִזְרָה וְהִפִּילָה בְּתוֹךְ שְׁמוֹנִים נְקֵבָה** היינו אם הפילה נקבה בתוך שמונים יום של 'מלאת ימי טהרה' ללידת נקבה, ואח"כ שוב הפילה נקבה בתוך שמונים יום להפלה הקודמת, שכן ביולדת נקבה נאמר "וטמאה שבועיים כנדתה וששים יום וששת ימים תשב על דמי טהרה", וכשגומרת את ימי הטהרה מביאה קרבן, כמו שנאמר "תביא כבש בן שנתו לעולה ובן יונה או תור לחטאת", ויולדת זו הואיל והפילה בתוך 'מלאת ימי הטהרה', היינו בתוך שמונים הימים מהלידה הקודמת, צריכה להביא קרבן אחד בשביל כל הלידות* **וְהִמְפִּילָת תְּאוּמִים** וכן מי שהפילה תאומים מביאה רק קרבן אחד עבור שני הנפלים, במפרשים מבואר שהמדובר שהיתה מעוברת בשלושה עוברים, ולאחר ארבעים יום מהעיבור הפילה את הנפל הראשון, והשני נפל בתוך ימי הטהרה של הנפל הראשון, ולכן היא חייבת רק קרבן אחד עבור כל הנפלים. **רַבִּי יְהוּדָה** חולק ו... **אוֹמֵר:** שהמפלת **מְבִיאָה עַל הָרֵאשׁוֹן** מביאה קרבן על הנפל הראשון, **וְאֵינָה מְבִיאָה עַל הַשֵּׁנִי** אך על הנפל השני שיצא בזמן ימי הטהרה של הנפל הראשון אינה מביאה קרבן, **מְבִיאָה עַל הַשְּׁלִישִׁי** וכן מביאה קרבן על הנפל השלישי שיצא לאחר ימי הטהרה של הנפל הראשון, ואין מתחשבים בנפל השני, לפי שהוא נפל בתוך ימי הטהרה של הנפל הראשון, **וְאֵינָה מְבִיאָה עַל הָרְבִיעִי** ועל הנפל הרביעי אינה מביאה קרבן, לפי שנפל בתוך ימי הטהרה של הנפל השלישי שעליו כבר הביאה קרבן. **אֵלּוּ מְבִיאִין קֶרְבָּן עוֹלָה וְיֹרֵד** עתה מפרטת המשנה את אותם חמישה אנשים שמביאים קרבן עולה ויורד כמו שלמדנו במשנה הקודמת: **עַל שְׁמִיעַת הַקּוֹל** היינו על שבעת העדות (כמו שביארנו במשנה ב) ונקראת היא 'שמיעת קול' על פי לשון הכתוב "ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד", **וְעַל בְּטוּי שְׁפָתַיִם** היינו 'שבועת ביטוי', כמו שכתוב "או נפש כי תשבע לבטא בשפתיים להרע או להטיב לכל אשר יבטא האדם בשבועה", שמכאן למדים שאדם צריך לקיים את מה שנשבע לעשות ואסור להפר את דבריו, כמובן שהמדובר שלא נשבע לעבור על איסורי תורה, **וְעַל טְמֵאֹת מְקַדָּשׁ וְקַדְשָׁיו** היינו אדם שנתעלמה ממנו העובדה שהוא טמא, והוא נכנס למקדש, או שהוא אכל קדשים כשהוא טמא, כמו שנאמר "או נפש אשר תגע בכל דבר טמא... ונעלם ממנו והוא טמא ואשם"***. **וְהַיּוֹלֵדֹת** שנאמר בה "ובמלאת ימי טהרה לבן או לבת תביא כבש בן שנתו לעולה ובן יונה או תור לחטאת... ואם לא תמצה ידה די שה ולקחה שתי תורים או שני בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת", **וְהַמְצַרֵּעַ** שנאמר בו "וביום השמיני יקח שני כבשים תמימים (לעולה ולאשם) וכבשה אחת בת שנתה תמימה (לחטאת)... ואם דל הוא ואין ידו משגת ולקח כבש אחד אשם... ושתי תורים או שני בני יונה אשר תשיג ידו והיה אחד חטאת והאחד עולה", ברם ביולדת ובמצורע אין אפשרות להביא מנחה במקום קרבנות עוף במקרה בו לאדם אין כסף אפילו לקרבנות העוף, כמו שמצינו שניתן לעשות בשלושת המקרים הראשונים שמנתה המשנה. שואלת המשנה **וַיִּמָּה בֵּין הַשְּׁפָחָה חֲרוּפָה לְבֵין כָּל שאר הָעֲרִיּוֹת** מה הם הבדלים בדינים, בין מי שבא על אחת מן העריות, לבין מי שבא על שפחה חרופה **שֶׁלֹּא שְׂוֹתָה לָהּ לֹא בְּעֵנֶשׁ וְלֹא בְּקֶרֶן** כמו שהמשנה מפרשת בהמשך **שֶׁכָּל הָעֲרִיּוֹת בְּחֻטְאֵת** היינו שמי שבא על אחת מן העריות בשוגג חייב חטאת, **וְהַשְּׁפָחָה בְּאִשָּׁם** הבא על שפחה חרופה חייב קרבן אשם **כָּל הָעֲרִיּוֹת בְּנִקְבָה** היינו מקריבים קרבן ממין נקבה, שכן חטאת באה מבהמה ממין נקבה, **וְשְׁפָחָה בְּזָכָר** בקרבן זכר, שכן האשם בא מבהמה ממין זכר. **כָּל הָעֲרִיּוֹת אֶחָד הָאִישׁ וְאֶחָד הָאִשָּׁה שְׂוִין בְּמִכּוֹת וּבְקֶרֶן** שכן בעריות העונש הוא מלקות, ואם שניהם, האיש והאשה עשו את המעשה במזיד, כל אחד מהם לוקה, ואם שניהם היו שוגגים, כל אחד מהם חייב להביא קרבן חטאת, לפי שבעריות נאמר "ונכרתו הנפשות העושות", ומכאן למדו 'כל שזדונו כרת, שגגתו בחטאת' היינו כל שהעונש כשעשו במזיד הוא כרת - כשעשו בשוגג מביאים חטאת, **וּבַשְּׁפָחָה לֹא הַשְּׂוֹה הַכְּתוּב אֶת הָאִישׁ לְאִשָּׁה בְּמִכּוֹת** שהאשה לוקה, והאיש מביא קרבן אשם, שנאמר בשפחה חרופה "בקורת תהיה" שמכאן למדו האשה לוקה ולא האיש, שכן המילה 'בקורת' בפסוק הולכת על האשה ופירושה

רבינו עובדיה מברטנורא

האשה שילדה ולדות הרבה. וקאזיל ומפרש כיצד, כגון הפילה בתוך שמונים של נקבה, שטבלה לאחר שבועיים דטומאה ושמשה ונתעברה, והפילה נקבה לאחר ארבעים של יצירה, דהיינו חמשים וארבע ללידה הראשונה, וחזרה והפילה לסוף חמשים וארבע של זו. ולהכי נקט נקבה, דבזכרים ליכא למימר הכי, דאי הפילה בתוך ארבעים דזכר, האי שני מיא בעלמא הוא, דאין הולד נוצר עד ארבעים יום.

והמפלת תאומים. אפילו זכרים. כגון נתעברה שלושה, והפילה אחד לאחר ארבעים, והשני נשתחה ויצא בתוך ימי טהרה הראשון, ושלישי בתוך ימי טהרה דשני. כל אלו אין מביאות אלא קרבן אחד, דכתיב (ויקרא י"ב) "זאת תורת היולדת", מלמד שמביאה קרבן אחד על ולדות הרבה. יכול על הלידה שלפני מלאת ושל אחר מלאת נמי אינה מביאה אלא קרבן אחד, תלמוד לומר "זאת".

רבי יהודה אומר מביאה על הראשון ואינה מביאה על השני. רבי יהודה פליג בין אולדות בין אתאומים, ואומר מביאה על הולד הראשון, ולא על השני שנולד בתוך מלאת של ראשון. ומביאה על השלישי, משום דהוא לא נולד תוך מלאת, דלא חשבינן מלאת לשני, דכמאן דליתיה דמי, הואיל ונולד תוך מלאת של ראשון, ושלישי הוא תחילת לידה. ואינה מביאה על הרביעי, הואיל ונולד תוך מלאת דשלישי, אבל שלישי לא נולד תוך מלאת דראשון דהא עברו ימי טומאתו דראשון.

וגבי תאומים נמי פליג רבי יהודה. ואע"ג דעיבורן כאחת, לא אמרינן חדא לידה אריכתא היא, ואית ליה מלאת נמי לשני, ושלישי לאו בר קרבן הוא, אלא אם נולד שלישי לאחר מלאת דראשון, סבר רבי יהודה דמביאה קרבן על השלישי, ועל מלאת דשני לא אכפת לן דכמאן דליתיה דמי. וכי קאמר רבי יהודה ודל שני כמאן דליתיה דמי, לענין קרבן, הואיל ובתוך זמנו של קרבן ראשון נולד, אבל לענין טומאה מודה דימי טומאה אית לה וכול זמן שהיא מפלת זכר, יושבת עליו שבעת ימי טומאה ושלושים ושלוש דדם טהור, וכל זמן שהיא מפלת נקבה, יושבת עליה שבועיים דטומאה וששים ושש דדם טהור. ואין הלכה כרבי יהודה.

עולה ויורד. עולה לעשיר, ויורד לעני. שאם הוא עשיר מביא כשבה או שעירה, ואם עני תורים ובני יונה, ובדלי דלות עשירית האיפה סולת.

רבינו עובדיה מברטנורא

שמיעת הקול. ושמעיה קול אלה, וטומאת מקדש וקדשיו בשוגג, ושבעת ביטוי, שלושתן כתובים בהדיא בפרשה ויקרא שמביאין בדלות ובדלי דלות.

והיולדת בעשירות, כבש לעולה ובן יונה או תור לחטאת. בדלות, שתי תורים דהיינו פרידה דעוף תחת כבש. ודלי דלות לא נאמר ביולדת. ובן מצורע, בעשירות שני כבשים, בדלות שתי תורים תחת שני כבשים, ודלי דלות אין בו.

שוין במכות ובקרבן. אם מזידין שניהם לוקין, כדקיימא לן "איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם" (במדבר ח'), השוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שבתורה. ואם שוגגין שניהם מביאים קרבן, דבתרווייהו כתיב כרת במזיד, דכתיב (ויקרא י"ח) "ונכרתו הנפשות העושות", וכל שזדונו כרת שגגתו חטאת.

ובשפחה לא השוה. שהאשה לוקה כדכתיב (שם י"ט) "בקורת תהיה", היא במלקות והוא בקרבן איל אשם. ולשון בקורת, בקריאה, לפי שקורין על הלוקה "אם לא תשמור לעשות והפלה ה" וגו'. אי נמי, בקורת לשון בקור, שבית דין מבקרים ואומדים את הלוקה כמה מכות יכול לקבל.

עשה בהן המערה. המכניס עטרה בלבד.

כגומר ביאתו. וחייב על שלא כדרכה כמו כדרכה, ד"משכבי אשה" כתיב. ובשפחה אינו חייב אלא על גמר ביאה כדרכה, דשכבת זרע כתיב בה, שראייה להזריע.

וכל העריות חייב על כל ביאה וביאה. ובשפחה אמרן לעיל בפירקין (דף ט"ו) שמביא קרבן אחד על ביאות הרבה.

שעשה בה את המזיד כשוגג. אם שניהן מזידין או הוא שוגג והיא מזידה, היא במלקות והוא בקרבן. אבל אם היא שוגגת, בין שהוא שוגג בין שהוא מזיד, שניהן פטורים, דכתיב "בקורת תהיה", והדר "והביא את אשמו". בזמן שהאשה לוקה, איש מביא קרבן, אין האשה לוקה, אין האיש מביא קרבן.

מלקות, שכן קורים על הלוקה מלשון קריאה, וכן דבר זה (בקורת שווה מלקות) נלמד מזה שבית דין אומדים (מבקרים) את הלוקה כמה מלקות הוא יכול לספוג, היינו בקורת לשון ביקור ואומדן, ולא את האשה לאיש בקרבן שרק האיש מביא קרבן, כמו שכתוב "והביא את אשמו" והכתוב דיבר בלשון זכר. כל העריות עשה בהן את המערה כגומר כלומר שבכל העריות, גם אם לא גמר את מעשה הביאה, דינו הוא כמי שגמר את המעשה, אבל בשפחה חרופה מתחייב רק אם גמר את הביאה, דבר זה נלמד ממה שכתוב "ואיש כי ישכב את אשה שכבת זרע", ודרשו שחייב רק על ביאה הראויה להזריע וחיב על כל ביאה וביאה וכן בכל העריות, אם בעל בעילות הרבה, חייב על כל אחת ואחת, מה שאין כן בשפחה, שמביא קרבן אחד גם על ביאות הרבה. זה חמר החמיר בשפחה בדבר זה החמיר הכתוב בשפחה חרופה, שעשה בה את המזיד כשוגג בין שהאיש מזיד ובין כשהוא שוגג, אם רק היא מזידה, הרי האיש מביא קרבן אשם, ברם אם היא שוגגת, בין שהאיש הוא שוגג בין שהאיש הוא מזיד, שניהם פטורים, שנאמר "בקורת תהיה" ואחר כך נכתב "והביא את אשמו", ומכאן דרשו: בזמן שהיא לוקה, הוא מביא קרבן. ואם אין היא לוקה, אין הוא מביא קרבן.

*בלידת זכר האשה טמאה שבעה ימים ואח"כ סופרת עוד שלוש ימים ושלוש ימים שהם ימי טהרה, סה"כ 'מלאת ימי הטהרה' לזכר - ארבעים יום. ונקטה המשנה כדוגמא שהפילה בתוך מלאת שמונים הימים לנקבה ולא לארבעים הימים של הזכר, שכן בתוך שמונים לנקבה ישנה אפשרות של הפלה המחייבת קרבן, כגון שטבלה לאחר שבועיים ללידתה ושוב התעברה ושוב הפילה לאחר ארבעים יום משנתעברה, דהיינו חמישים וארבעה ימים ללידה הראשונה, אולם תוך ארבעים ימי הטהרה של הזכר אין אפשרות של הפלה המחייבת קרבן, שהרי יולדת זכר אסורה לבעלה שבעה ימים, ואם התעברה לאחר שבעת הימים והפילה תוך 'מלאת' היינו תוך ארבעים יום של הלידה אין זה נפל כי אם מים בלבד, ועל נפל כזה אין חייבים להביא קרבן.

**על שלושת המקרים הללו דהיינו, שמיעת קול, ביטוי שפתיים, וטמאת מקדשיו וקדשיו, נכתב "והיה כי יאשם לאחת מאלה, והתודה אשר חטא עליה. והביא את אשמו לה' על חטאתו אשר חטא נקבה מן הצאן כשבה או שעירת עזים לחטאת... ואם לא תגיע ידו די שה הביא את אשמו אשר חטא שתי תורים או שני בני יונה לה' אחד לחטאת ואחד לעולה... ואם לא תשיג ידו לשתי תורים או לשני בני יונה והביא את קרבנו אשר חטא עשירית האיפה סולת לחטאת"